

Chương 213: Orbis Class (6) - Thức Tỉnh [Tăng Cường Sức Mạnh Ma Thuật]

(Số từ: 3917)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:20 PM 28/04/2023

*Bam, bam, bam!

Tôi lăn vài vòng trên sàn phòng tập trước khi dừng lại sau cú đánh duy nhất đó. Thanh kiếm luyện tập đã rơi khỏi tay tôi.

Tôi chỉ buông thanh kiếm của mình ra là đủ tốt rồi.

“Ồ!”

Giống như Lika Aaron trước đây, tôi đứng dậy trong khi ôm bụng vài lần.

Mặc dù tôi đã giảm tác động của cú đánh nhiều nhất có thể với Hardening, nhưng tôi vẫn cảm thấy như dạ dày của mình bị đảo lộn.

Có vẻ như Oscar muốn kết thúc trận chiến một cách nhanh chóng.

*Rầm!

Một lần nữa, tên đó lại lao vào tôi, lần đó hấn đâm thẳng vào mặt tôi.

*Chuyển động nhanh.

Tuy nhiên, tôi không thể tránh nó hoàn toàn.

*Baaaam!

May mắn thay, thứ mà Oscar đánh là cánh tay trái của tôi, thứ mà tôi đã từng bảo vệ, nhưng khi nó bị đánh, tôi cảm thấy như nó sắp gãy.

Tuy nhiên, nó đã không gãy.

*Đánh!

“Kurg!”

Một cú đá mạnh vào đùi khiến tôi lăn lộn trên sàn một lần nữa. Oscar không có ý định để tôi thoát.

Tôi bị đá, bị đánh và bị hất văng ra xa trước khi kịp chỉnh lại tư thế.

Nhiều cơn đau hơn đã được thêm vào ngay cả trước khi tôi có thể cảm thấy cơn đau dữ dội kỳ lạ của cú đánh trước đó.

*Đánh!

.

*Baam!

.

.

*Phập!

.

.

*Đánh!

Combo tấn công của Oscar trong khi sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] rất khốc liệt. Trong vòng chưa đầy một phút, tôi đã hoàn toàn bị đánh đập và bị đẩy ra rìa của phòng huấn luyện.

Tôi cảm thấy như mình sắp tan vỡ.

Không, có lẽ tôi đã bị hỏng rồi.

Tôi nghĩ rằng tôi đã quen với nỗi đau.

Tôi đau đến nỗi toàn thân run rẩy. Nếu tôi không quen với việc đẩy cơ thể mình đến giới hạn của nó, có lẽ tôi thậm chí sẽ không thể đứng vững trong một lúc.

Tình huống tương tự như lần tôi chiến đấu với Mayarton.

Vào thời điểm đó, hầu hết các bạn cùng lớp của tôi thực sự ghét tôi. Tuy nhiên, khi tôi liên tục bị đánh cho đến khi tôi bị đẩy đến giới hạn của mình, nhưng vẫn tiếp tục đứng dậy, họ đã trở nên ủng hộ tôi một chút.

Họ cổ vũ cho tôi, vì họ cảm thấy đồng cảm với tôi.

Phần đó cũng tương tự.

Biểu cảm của các sinh viên Orbis Class, những người đã nhìn tôi với ánh mắt thù địch sau khi tôi dễ dàng đánh bại Lilka Aaron, sau khi chứng kiến senpai của họ tấn công và chà đạp lên tôi, ngày càng trở nên kỳ lạ.

'Dừng lại đi. Tại sao cậu vẫn tiếp tục?'

—Đó là những gì biểu hiện của họ muốn nói.

Trong trận chiến với Mayarton cũng vậy.

Tuy nhiên, nó không thể so sánh với thời gian tôi chiến đấu với Mayarton.

Đối thủ của tôi vượt trội hơn tôi rất nhiều, ngay cả trong trạng thái bình thường của Oscar, và miễn là hắn ta tiếp tục sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật], tôi thậm chí không có một chút cơ hội chiến thắng nào.

“Thằng khốn, người không nghĩ là mình có thể thắng ta đúng không?”

“Ta đã biết là không thể rồi, đồ khốn.”

“...”

Oscar đang nhìn tôi như thể chết lặng trước sự thật rằng tôi vẫn có thể nói lại trong hoàn cảnh của mình.

Tôi không thể thắng. Tôi thậm chí chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có thể giành chiến thắng. Oscar dường như không hiểu tôi.

“Vậy thì ta không thể hiểu tại sao người lại tiếp tục chiến đấu trong một trận thua.”

“Ta đã nói với người là...”

Tôi hơi loạng choạng và nhìn Oscar chăm chăm.

“Người nên bị gọi là như thế nào, một thằng khốn nạn, bởi một kouhai yếu hơn mày rất nhiều. Người đúng là một thằng khốn nạn đến nỗi một sinh viên năm dưới hoàn toàn khác phải nói với người điều đó.”

Mặc dù tôi biết rằng đó là một cuộc chiến mà tôi không bao giờ có thể thắng được, nhưng tôi cần

phải cho gã đó biết hắn là một thằng khốn nạn như thế nào, vì vậy tôi đã bước lên.

Bởi vì không ai khác có thể nói với tên đó. Bởi vì không có một người nào trong Orbis Class có thể nói với hắn điều gì đó như thế.

“Nếu không ai nói với người, người sẽ không bao giờ biết, vì vậy ta đang làm điều đó cho họ.”

“...”

“Ừ, ta biết là mình sẽ thua, nhưng người cần phải biết điều này. Dù người lấy lý do gì làm cái cớ, người chỉ là một kẻ bạo dân thích hành hạ kouhai của mình. Người là một thằng khốn nạn hèn nhất, thậm chí còn không tự làm bẩn tay mình.”

"Ta là một kẻ hèn nhất?"

“Ừ, cách thức của người liên tục tạo ra một lối thoát cho người? Đó chỉ là một lũ bịp bợm.”

Một hệ thống phi lý...

Tuy nhiên, tên đó thực sự là một thủ phạm không muốn đóng vai thủ phạm, ngay cả trong hệ thống đó.

“...Được học cùng lớp với Hoàng tử và Công chúa cũng khá yên tâm nhỉ?”

Những lời này cuối cùng cũng rời khỏi miệng Oscar. Tên này nghĩ rằng tôi tin rằng Hoàng tử và Công chúa sẽ ủng hộ tôi, điều đó cho phép tôi hành động như vậy.

“Không, ta luôn hành động như thế này. Ta không cần hậu thuẫn hay mấy thứ vớ vẩn. Cái gì cơ chưa? Người thậm chí không thể nói với một thằng khốn kiếp rằng hắn là một thằng khốn nạn nếu người không có ai đó đứng sau lưng mình? Vậy nếu ta bị đánh ở đây trong Orbis Class thì sao. Không phải bây giờ người đang tận hưởng địa vị của mình với tư cách là thủ phạm sao?”

Tôi nhìn Oscar khi tôi mỉm cười và lắc đầu ngón tay.

“Người đúng là loại khốn nạn. Đúng vậy, môi trường và những thứ như thế không quan trọng, đó là những gì người được sinh ra. Giống như tài năng quyết định một con người, người cũng được sinh ra với một tài năng.”

“ ... ”

“Người được sinh ra để làm một thằng khốn kiếp. Người là một kẻ hèn nhát, xấu tính, người không muốn tự mình nhúng tay vào. Thay vì loại bỏ các vấn đề, người chỉ là một kẻ du côn sống cùng và phát triển nhờ chúng. Và sau đó đổ lỗi cho môi trường của mình. Người cảm thấy tiếc cho chính mình vì không có Tài năng. Và sau đó, sau khi cảm thấy buồn chán vì tự hành hạ bản thân, người sẽ nhận được sự thỏa mãn gián tiếp từ việc bắt nạt người khác. Người tận hưởng chính mình

bằng cách làm cho người khác cảm thấy đau khổ. Người đúng là một thằng khốn nạn chỉ muốn nhìn thấy sự đau khổ mà bản thân thấy ở chính mình ở người khác.”

Oscar cũng có một *Tài năng*.

Một tài năng để trở thành một tên khốn chết tiệt.

Đây là những lời rất tốt để xúc phạm và chọc giận hấn ta.

“Người vừa làm ta giận đấy. Không có gì tốt về điều đó, phải không?”

Oscar lao vào tôi với đôi mắt mở to. Oscar tác động, cho dù là bắt đầu thi triển [Tăng cường sức mạnh ma thuật] về sau, cũng so với trước kia nhanh hơn, khó đoán hơn.

Tuy nhiên...

Oscar mất bình tĩnh.

Sau khi lao tới tôi, hấn dùng chân trái của mình làm trục để đá tôi vòng tròn.

*Chuyển động nhanh.

Tôi quay sang bên cạnh...

Và thúc khuỷu tay vào thái dương.

*Bang!

“Khục khục!”

[Tăng cường sức mạnh ma thuật] cũng cung cấp một số bảo vệ.

Tôi cảm thấy một cảm giác cứng đờ nào đó qua khuỷu tay của mình, nhưng rõ ràng Oscar đã ngã sang một bên.

Tôi đã làm phiền hắn một cách vô ích và khiến tên này hành động một cách trung thực hơn.

Vì vậy, tôi đã thành công trong việc giáng một đòn, khiến Oscar ngã sang một bên.

Tôi đứng yên, nhìn hắn từ từ nhồm dậy, tay day day thái dương.

Xấu hổ và tức giận hiện lên trong mắt Oscar.

Tên này dường như tự hỏi làm thế nào bản thân có thể cho phép một cuộc tấn công vào mình mặc dù đang sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

“ ... ”

“Haa. Ta đã phạm một sai lầm...”

Bây giờ.

Tôi sẽ đầu hàng.

Hãy kết thúc việc này ngay bây giờ.

Bây giờ tôi sẽ đánh một đòn cuối cùng trước khi đầu hàng, gã đó sẽ không thể đánh tôi được nữa. Đó là một cuộc chiến mà tôi không thể thắng ngay từ đầu, vì vậy sẽ ổn thôi nếu tôi chỉ thắng về mặt tinh thần.

Tôi chỉ cười khẩy với anh chàng, nói một cách chế giễu rằng Oscar đã làm rất tốt, và đi nhờ linh mục trực tiếp điều trị vết thương cho tôi.

TÔI...

Bởi vì tôi sẽ không thể giành chiến thắng...

Tôi đã chọn cuộc chiến đó trong khi biết rằng nó không thể thắng được, vì vậy tôi nên chấm dứt nó sau đó. Nó không giống như cuộc sống của tôi đang bị đe dọa. Nếu thất bại đồng nghĩa với cái chết, thì tôi sẽ phải vật lộn nhiều hơn nữa, nhưng không phải vậy.

Những gì tôi đang cố gắng truyền đạt thậm chí không phải là một thông điệp tuyệt vời.

Tôi chỉ cần nói cho Oscar biết hắn là một thằng khốn nạn như thế nào, mặc dù tôi biết rằng tôi không phải là đối thủ của tên đó.

Ai cũng sợ senpai, sợ tập thể senpai, nhưng không ai dám nói là ghét cách đối xử của họ.

Không ai trong số họ thậm chí sẽ nói rằng họ sợ senpai của mình.

Tuy nhiên, tôi vẫn ở đây, chỉ đơn giản là tiếp tục nói mặc dù tôi đang bị đánh trong một cuộc chiến mà tôi không có cơ hội chiến thắng.

Nếu một cái gì đó bị hỏng, người ta có thể nói rằng nó đã bị hỏng. Ngay cả khi một người yếu đuối, người ta vẫn có thể nói nhiều như vậy.

Tôi đang cho họ thấy rằng không có gì sai khi gọi một tên khốn chuyên hành hạ kouhai mà không hề có gan mang danh thủ phạm rằng hắn là một tên khốn nạn, ngay cả trong cái hệ thống chết tiệt này. Ngoài việc bị đánh một chút, sẽ không có gì xảy ra.

'Không được bỏ cuộc'

Đó là thông điệp duy nhất mà tôi muốn gửi đến họ.

*Baam!

“Khục khục!”

Tuy nhiên, ngay cả khi tôi đang bị dính những đòn tiếp theo của Oscar và lăn lộn trên sàn trong khi vẫn cố gắng tránh những cú đấm liên tục bay vào người tôi trong gang tấc, tôi vẫn cố gắng tung một cú đá vào mặt hắn ta.

Tôi không đầu hàng.

Tôi có thể dừng lại ngay bây giờ.

Tôi nghĩ rằng tôi đã làm đủ, nhưng tôi không thể.

Tôi không thể thắng.

* * *

Khi những kiểu suy nghĩ đó cứ xuất hiện trong đầu tôi vô số lần, tôi nhận ra một điều.

Khi tôi ở Darklands, tôi đã đánh liều mạng sống của mình.

Và sau khi trở lại Temple, tôi trở nên hơi xa cách với các trận đấu tập tại Temple hay những cuộc cãi vã và xung đột với những người khác.

Đoán đó là những gì đang xảy ra. Có chuyện quái gì với anh chàng vậy? Thật khó chịu.

Đó là cách tôi để hầu hết mọi thứ trôi qua. Khi Heinrich định gây gổ với tôi, lúc đầu tôi thậm chí còn không định đáp trả, mặc dù cuối cùng tôi đã tung ra vài cú đấm.

Tôi cũng đã không đáp lại những nỗ lực gây chiến với tôi của ba anh em ngốc nghếch vào đầu học kỳ.

Đoán đó là những gì đang xảy ra. vấn đề lớn là gì?

Tôi đã không trở nên mạnh mẽ hơn kể từ khi tôi đến Darklands

Tôi đã thực sự trở nên yếu hơn.

Nó không giống như tôi đã trưởng thành, nói những điều như tôi nên bỏ qua nó chỉ vì cuộc sống của tôi không ở trên ranh giới.

Đây là cuộc chiến mà tôi không thể không thua, vì vậy hãy hài lòng với một chiến thắng về mặt tinh thần. Không phải là tôi sắp chết hay gì đâu.

Điều đó khác với bỏ cuộc như thế nào?

Tôi đã có thể đạt được một lượng sức mạnh nhất định sau tất cả các khóa đào tạo của mình, điều

đó khiến tôi tự mãn. Tôi vẫn còn một chặng đường dài để đi.

Tôi sẽ trở nên mạnh mẽ hơn trong tương lai.

Tuy nhiên, tôi không tuyệt vọng vào lúc này.

Tôi đã làm việc chăm chỉ và thực hiện một số khóa đào tạo ngay lập tức, nhưng dù tình hình có ra sao thì vẫn chưa quá tuyệt vọng.

Tôi đang đánh một trận thua với một tên khốn chết tiệt nào đó. Tuy nhiên, ngay cả khi tôi thua, tôi vẫn có thể gọi tên đó đúng như tên gọi của hắn - một thằng khốn kiếp.

Mọi chuyện vẫn ổn vì Ender Wilton và các sinh viên năm nhất khác của Orbis Class, những người mà nỗi sợ hãi về sự lạm dụng của kouhai đã khắc sâu trong tâm trí họ, đã nhìn thấy cảnh tượng đó.

Tôi đã cố gắng để hài lòng với một cái gì đó như thế.

Tôi có thể thua vì mạng sống của tôi không bị đe dọa.

Tâm trí của tôi không ổn định.

Tôi không nên như vậy.

Vào lúc đó, cuối cùng tôi cũng nhận ra rằng mình đã yếu đi rất nhiều kể từ khi trở về từ Darklands.

Đó không phải là sức mạnh của tôi nên như thế nào. Đó không phải là cách nó nên được sử dụng.

Tôi hoàn toàn quên mất cơ sở sức mạnh của mình là gì. Khi tôi tiếp tục sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] đó, cuối cùng tôi đã quên mất bản chất của nó.

Tất nhiên, tôi sẽ không thể thắng một trận chiến mà tôi đã nghĩ rằng mình sẽ thua.

Tôi đã phải chiến đấu trong khi tin rằng mình có thể thắng. Ngay cả khi tôi không thể giành chiến thắng, tôi vẫn phải tin rằng mình có thể.

Tôi đã đi đến bế tắc.

Tôi đã bị mắc kẹt kể từ khi trở về từ Darklands. Không cần biết tôi có lấy được Tiamata hay không, bản thân tâm trí tôi đã trì trệ.

Tôi không nên chỉ dựa vào kết quả luyện tập và những cải thiện nhỏ của mình.

Một cái gì đó như thế đã xảy ra một lần nữa.

Tôi phải tin rằng mình sẽ chiến thắng trong mọi cuộc chiến.

“Đối với một gã thậm chí còn không biết cách đứng đàng hoàng, người đứng là có cái mồm thối đấy.”

“ ... ”

“Ta có thể là một kẻ hèn nhát, nhưng người chỉ là thảm hại. Sự kiên trì của người rất đáng khen ngợi, nhưng điều này không đủ để gọi nó là cố chấp sao? Người phải có thể từ bỏ khi đến lúc

phải từ bỏ, và người có nghĩ rằng thời điểm đó đã đến không?"

Oscar, người nhìn tôi run rẩy khi tôi đứng dậy, nở một nụ cười ranh mãnh trên môi.

“Ngay cả khi người có [sức mạnh siêu nhiên], ta không nghĩ người sẽ làm được gì nhiều khi trở thành sinh viên năm tư.”

Sự cố chấp của một kẻ yếu đuối...

Oscar đã cười nhạo tôi.

Tuy nhiên, các sinh viên năm nhất đã rất ngạc nhiên.

Tôi có thể cảm thấy mong muốn được đánh gục một chút hình thành trong tôi. Lilka Aaron chỉ muốn gục ngã, vì vậy tôi đã đánh gục cô ấy.

Tuy nhiên, tôi không thực sự muốn gục ngã.

—Vì vậy, tôi đã không như vậy.

Tôi sẽ thua, nhưng tôi hoàn toàn quên mất việc nghĩ về điều đó. Tôi không thể bị mắc kẹt tại chỗ. Tôi không thể chạy trốn với lý do rằng tôi sẽ không phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Tôi phải lấy lại vũ khí mạnh nhất của mình—tôi cần nó để chiến đấu đúng cách.

TÔI...

Tôi hoàn toàn quên đi cơn đau.

Nỗi đau chỉ đơn giản là biến mất.

TÔI...

Cơ thể tôi trở lại trạng thái tốt nhất.

Tay và chân tôi ngừng run.

"...Người đang làm gì thế?"

"TA..."

Những điều mà tôi đã không nghĩ đến trong một thời gian dài.

Tôi nhìn Oscar de Gardias.

"Ta sẽ..."

Những từ đã làm nên tôi của ngày hôm nay.

"-thắng."

Khi nhớ lại những lời đó, tôi nhìn Oscar chăm chăm.

Cuối cùng, Ender Wilton không phải là nhân vật phản diện.

Hệ thống, các sự kiện phía trước, không có gì quan trọng. Vào lúc đó, chỉ có một điều mà tôi có thể cảm nhận được...

—Tôi muốn đập nát thành khốn đó.

Rốt cuộc, tôi chỉ là một con chó điên bị lung lay bởi cảm xúc của chính mình chứ không phải một thứ gì đó mơ hồ chết tiệt như lòng vị tha hay gì đó.

Tôi muốn giành chiến thắng.

...Vì vậy, tôi sẽ thắng.

'Tại sao cậu không thể làm điều đó?'

Những lời của Ellen đến với tâm trí của tôi.

'Tớ chỉ có thể làm điều đó.'

'Tớ có giống cậu không?'

Tôi đã từ bỏ vì tôi không thể làm được. Tất nhiên, đó chỉ là những gì tôi nghĩ. Tôi đã nghĩ rằng Ellen là một thiên tài còn tôi chỉ ở mức trung bình.

'Chỉ cần tin tưởng rằng bản thân có thể tăng cường sức mạnh cho bản thân bằng [sức mạnh ma thuật] của mình.'

'Tớ đã làm điều đó rồi, mặc dù?'

'Tại sao cậu không thể làm điều đó chứ?'

'Có lẽ chỉ là do tớ không đủ mạnh?'

KHÔNG...

Tôi đã không thực sự tin rằng mình có thể làm được. Tôi đã cố tin rằng mình có thể [Tăng cường sức mạnh ma thuật], nhưng tôi đã không thực sự tin vào bản thân mình.

Ellen làm được vì cô ấy chỉ là Ellen. Tôi sẽ không thể chỉ làm điều đó.

Trong tiềm thức tôi đã có những nghi ngờ như vậy. Tôi đã theo dõi Ellen quá lâu, để biết cô ấy ngó ngàng đến mức nào, vì vậy trong tiềm thức tôi đã tin rằng tôi không bao giờ có thể đạt được những gì cô ấy có thể.

Tôi phải loại bỏ mọi nghi ngờ trong tiềm thức đó.

Tôi phải có niềm tin hoàn toàn vào chiến thắng tuyệt đối của mình.

TÔI...

Tôi có thể cảm nhận được [sức mạnh ma thuật] trong cơ thể mình.

TÔI...

Tôi có thể kiểm soát [sức mạnh ma thuật] của mình.

*Krrrr!

“C-Cái gì?”

TÔI...

Tôi đã thành công trong việc [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Thêm vào đó...

—Tôi tăng tốc hơn nữa bằng Chuyển động nhanh.

—Tôi đã củng cố sức mạnh tấn công của mình bằng Nhất kích.

—Và tôi đã củng cố cơ thể mình bằng Hardening.

Tôi đã sử dụng cả ba kỹ năng của mình...

Với sức mạnh của [Tăng cường sức mạnh ma thuật] trên hết.

*Kaboom!

Tôi lao về phía Oscar với đủ sức mạnh dồn vào chân để phá vỡ sàn phòng tập.

*Gooong!

—Một đòn tấn công với ba kỹ năng xếp chồng lên nhau.

Tôi vẫn chưa biết gọi đó là gì.

Sau khi giậm mạnh xuống đất, tôi lao về phía trước.

Và sau đó, dùng một chân của mình làm trục, tôi dốc hết sức tung một cú đá ngang vào bụng Oscar de Gardias.

*Bùm!

“...Kuh...Huk!”

Với một tiếng gầm đáng kinh ngạc mà khó có thể tin rằng cơ thể con người có thể tạo ra, Oscar bay sang phía bên kia của phòng huấn luyện.

*Baaaam!

Tôi thấy Oscar bay vào bức tường đối diện của phòng huấn luyện và sau đó gục xuống sàn khi hắn ngã xuống.

*Thud!

Mọi người trở mắt khi thấy Oscar cắm vào tường rồi ngã xuống sàn, không nhúc nhích nữa.

[Thành tựu – Con đường của một siêu nhân]

[Bạn đã nhận được 500 điểm thành tích.]

Sự im lặng kinh ngạc bao trùm phòng huấn luyện. Ngay cả 1 Grayden Amorell cũng phải kinh ngạc. B-10 Ender Wilton há hốc mồm.

Tuy nhiên, cơ thể của tôi cũng là một xác tàu. Cơn đau ở những chỗ tôi bị đánh thực ra không phải là vấn đề.

Tôi có thể cảm thấy ý thức của mình đang dần mờ đi vì cơn đau không quen thuộc đó, như thể toàn bộ cơ thể tôi sắp bị xé toạc ra.

Tôi đã...

Tôi đã thực sự chịu đựng tất cả những điều này?

Khi ý thức của tôi đang mờ dần, tôi run rẩy bước về phía trước, tuyệt vọng giữ lấy nó.

Sau đó tôi nói chuyện với các sinh viên Orbis Class bị đóng băng.

“Các người... các người... đã thấy chưa?”

Tôi nói trong khi dồn hết sức vào ánh mắt của mình.

“Chết tiệt, ngay cả khi gây rối với senpai của mình... một chút. Bên cạnh việc đánh bại họ. Họ. Không thể. LÀM. Một thứ... chết tiệt.”

Mắt tôi run dữ dội như thể tôi cảm thấy xấu hổ và lo lắng khi đột nhiên nói những điều như vậy vì tôi là người lạ đối với hầu hết họ.

“Vậy... Chết tiệt. Ý tôi là... Cứ làm theo những gì tôi đã làm.”

'Dù có bị đánh tơi bời như vậy cũng không chết đâu. Thay vào đó, ta thậm chí có thể làm nên điều kỳ diệu và hạ gục một senpai.'

—Đó là những gì tôi đang cố nói.

“Đừng sợ! Nếu họ hành động như một tên khốn nạn, chỉ cần nói vào khuôn mặt chết tiệt của hắn! Đừng chỉ chịu đựng nó! Chỉ cần nói điều gì đó—...Kuhuk!”

-O-ooh!

-Có chuyện gì với cậu ấy vậy?!

“Urg! Hộc!”

Tôi không thể nói được vì cuối cùng tôi nôn ra máu.

KHÔNG! Hãy lắng nghe những gì tôi phải nói!

-Linh mục! Gọi một linh mục!

-Tôi sẽ gọi một người!

Tôi có thể lờ mờ nghe thấy giọng nói tuyệt vọng của các sinh viên Orbis Class.

Đó là điều cuối cùng tôi nhớ được.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading